

Nr 581.

Av herr Ohlin m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 219, med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 7 december 1951 (nr 767) om räntereglering m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 219 hemställas om förlängning av den tillfälligt gällande ränteregleringslagen med ytterligare ett år, t. o. m. den 30 juni 1954.

Ifrågavarande lagstiftning tillkom vid höstriksdagen 1951 och genomfördes under hänvisning till det då rådande, inflationistiskt starkt tillspetsade ekonomiska läget. Det allmänna konjunkturläget är nu i väsentlig grad förändrat, vilket föredragande departementschefen också själv framhåller. Han anser sålunda att "något aktuellt behov av att i dagens läge utnyttja här ifrågavarande lagstiftning föreligger — — — icke." Redan av detta skäl borde det ha varit naturligt att icke förlänga lagen. Härtill kommer så skäl av annan art vilka enligt vår mening är avgörande.

Lagstiftningen var med hänsyn till dess för hela samhället svåröverskådliga konsekvenser — för den händelse den sattes i kraft — föremål för mycket stark kritik vid sin tillkomst. Så gott som samtliga myndigheter och organisationer, som yttrade sig över lagstiftningsförslaget vid remissbehandlingen, antingen direkt avstyrkte förslaget eller framförde allvarliga erinringar mot detsamma under hänvisning till dess på väsentliga punkter outredda beskaffenhet. Bland de avstyrkande remissinstanserna märktes bank- och fondinspektionen och lagrådet.

I den motion, som från vårt håll avlämnades i anslutning till att förslaget förelades riksdagen, framhölls bl. a. följande. De i lagen meddelade bestämmelserna kan påbjudas giltighet inte endast över hela fältet utan jämväl beträffande allenast viss person eller visst företag. Ingripanden av denna art kommer lätt att innebära administrativt godtycke, och rättssäkerheten löper risk att bli utsatt för kännbara påfrestningar. Varken bankofullmäktige eller departementschefen hade beaktat att, om lagstiftningen skall bli effektiv, den lätt leder till en *detaljreglerad kreditransonering* med därav åtföljande desorganisationstendenser på kreditmarknaden. Marknaden utanför de reguljära kreditinstituten skulle tillväxa, vilket skulle innebära en begränsning av bankernas möjligheter till ordinarie långivning. Kreditmarknadens smidighet skulle försämrats och nystartade, expanderande och riskbetonade företag få svårare att låna. I mo-

tionen uttalades vidare, att en smidig kreditpolitik med en inom måttliga gränser rörlig ränta vore ett av vapnen i inflationskampen.

Ingenting har inträffat som är ägnat att ändra vår här redovisade uppfattning. De skäl som enligt vår mening så klart talar emot en lagstiftning av ifrågavarande karaktär kvarstår orubbade. Härtill kommer såsom inledningsvis framhölls att det inte heller finnes något aktuellt behov av lagen. Vi fasthåller därför vid vår tidigare ståndpunkt att denna lagstiftning bör av riksdagen avvisas.

Det kan slutligen erinras om att även nu bank- och fondinspektionen och lagrådet — det senare denna gång enhälligt — har avstyrkt lagens fortsatta förlängning.

Vi hemställer alltså,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 219 angående förlängning av ränteregleringslagen.

Stockholm den 22 april 1953.

Bertil Ohlin.

Sven Wedén.

Bertil v. Friesen.

Ragnhild Sandström.

*Filip Kristensson
i Osby.*

Wald. Svensson.

*O. Malmberg
i Skövde.*

Manne Ståhl.
